

Lov, som foreligger, har kunnet givet Anledning til en saa lang og saa vidtspændende Discussion, som den har været Gjenstand for; men hvad der især forundrer mig, det er, at man i dette Tilfælde har fundet Anledning til ved saa mange og saa stærke Ytringer at ville forsvare og værne om Grundloven, som f. Ex. naar der af den ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts 2det District (Alberti) er ytret, at man dog maatte sørge for, at ikke Grundloven blev aldeles orkesløs, og mange andre lignende Ytringer. Jeg vil i Sandhed haabe, at der aldrig vil komme nogen Leilighed, hvor man med mere Grund skal føle sig kaldet til at værne om Grundloven end nærværende. Naar man seer den foreliggende Lov, som gaaer ud paa udtrykkeligt og bestemt at udtale en Frihed for den Indskrænkning, som tidligere har bestaaet, saa synes det virkelig, at Opfordringen til at værne om Grundloven kun maatte være meget ringe. Det er klart, at det forelagte Lovudkast i sin Virkelighed og Realitet er saa lidet stridende imod Grundloven, at det tværtimod fremmer dens egentlige Tanke, og det er saa at sige kun af en formel Grund, at man skulde føle Tilboielighed til at ytre sig derimod. Det er høist besynderligt, at man kan finde dette Lovudkast overflødigt, og blot af den Grund finde det pusseligt at faae det fjernet, thi det synes mig klart, at man umuligt kan have en lige saa stærk Tilboielighed til at fjerne det Overflødige som det Modstridende og Skadelige. Det forekom mig derhos, at man kun kan ville fjerne det Overflødige, naar man er overbevist om og finder det utvivlsomt, at det allerede er hjemlet ved Grundloven, men jeg kan ikke troe, at der her i Salen skulde være en Eneste, som skulde være af denne Mening med Hensyn til det heromhandlede Lovudkast, efterat der, forat oplyse, at dette ikke her er Tilfældet, ere holdte forskjellige Foredrag deels af de ærede Ministre deels af forskjellige Medlemmer i Rigsforsamlingen, om hvis Indsigt og Dygtighed til at opfatte slige Bestemmelser man dog vel neppe kan nære Tvivl. — Jeg mener, at det er saa langt fra, at § 84 i Grundloven gjør det forelagte Lovudkast overflødigt, at den derimod efter min Overbevisning utvivlsomt gjør den nødvendig. Det er

af to Hovedgrunde, at jeg antager dette. Den ene af disse Grunde blev allerede fremhævet meget kort men klart af den ærede Rigsdagsmand for Møen (Barfob), og siden har en anden æret Rigsdagsmand for Kjøbenhavn, som sidder i min Nærhed (J. E. Larsen) udtalt, hvad der forekommer mig aldeles rigtigt, at den omhandlede Paragraph i Grundloven ligesaa lidt som de øvrige, der udtale sig paa lignende Maade, kunde have Anvendelse paa andre end virkelige Underfaatter i Kongeriget Danmark. Jeg skal derfor ikke opholde mig længere ved denne Grund, skjøndt den allerede forekommer mig afgjørende, men jeg skal gaae over til den anden Grund, som vel er berørt af den ærede Rigsdagsmand, som jeg sidst nævnte, og tilbeels ogsaa af den ærede Justitsminister, men som jeg dog troer kan gjøres endnu klarere og bestemtere, og som jeg maa føle mig særdeles opfordret til yderligere at udvilde, da den ikke alene staaer i Forbindelse med hvad der af den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te District (J. A. Hansen) er ansørt med Hensyn til de Ytringer, som fremkom under Behandlingen af den omhandlede Paragraph i Rigsforsamlingen, men tillige, som jeg troer, vil tjene til ikke blot at frembringe større Klarhed over det heromhandlede Spørgsmaal, men gjøre dets Besvarelse aldeles utvivlsom. Hvad jeg har at anføre, refererer sig ganske rigtigt til det Endringsforslag, som i Rigsforsamlingen blev stillet af Rigsdagsmanden for Horsens (Ræder), og som gik ud paa, at der til den omspurgte Paragraph af Grundloven skulde føies: at det skal være Jesuiter og Munkke forbudt at komme ind i Landet. Under den endelige Behandling af denne Sag blev der nu talt meget udførligt om dette Spørgsmaal af en Mand, som man vistnok med Hensyn til Spørgsmaalet om Opfattelsen af en saadan Lov-Bestemmelse maa tillægge en stor Vægt — jeg nødes til at navngiye ham, da jeg ikke i dette Dieblit erindrer, for hvilket District han var valgt — nemlig Geheime-Conferentsraad Drsted; og til de Ytringer — og det er Grunden, hvorfor jeg maa udhæve disse —, der falbt fra denne Mand's Side, og som kunne læses i Rigsdagstidenden Pag. 3029, fandt jeg mig